

RAFAŁ JOSSE' KANCELARIA RADCY PRAWNEGO

43-100 Tychy ul. Baziowa 24

email: rafal.josse@kancelaria-prawna.tychy.pl

ING BŚ 24 1050 1399 1000 0092 0537 0365

NIP 6461097182

tel. 501 496 198

Tychy dnia 2020.01.20.

Trybunał Konstytucyjny
Rzeczypospolitej Polskiej
ul. Jana Christiana Szucha 12a
00-918 Warszawa

Skarżący:

M J
PESEL
zam.

email

Sygn. Akt SK 87 /19

poprzednio Ts 165 / 18

Pismo procesowe.

W imieniu skarżącego, w odpowiedzi na procesowe Prokuratura Generalnego wnoszącego o umorzenie postępowania - podnoszę co następuje :

Pismem z dnia 18 grudnia 2019 r. Prokurator Generalny przystępując do postępowania wniósł o umorzenie postępowania z uwagi na rzekome nie spełnianie przez skargę konstytucyjną wymogów formalnych. Uzasadniając to stanowisko wskazał iż skarga jest niedostatecznie uzasadniona a wywody zarzutów strony wobec zaskarżonych przepisów nie są obfite.

Ustosunkowując się do powyższego stanowiska Prokuratura Generalnego iż przedstawione przez skarżącego argumenty *nie są przekonujące* oraz zbyt lakonicznie uzasadnione - z całym szacunkiem dla Prokuratura Generalnego - wskazać należy, że ustawodawca nie nałożył w stronę wnoszącą skargę konstytucyjną obowiązku udowodnienia wszelkich okoliczności uzasadniających zarzut skargi konstytucyjnej czy też obowiązku udowodnienia niezgodności z Konstytucją zaskarżonego przepisu. Ustawa z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym wskazuje bowiem iż

Art. 53. 1. Skarga konstytucyjna zawiera:

- 1) określenie kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach lub prawach albo obowiązkach skarżącego określonych w Konstytucji i w stosunku do którego skarżący domaga się stwierdzenia niezgodności z Konstytucją;*
- 2) wskazanie, która konstytucyjna wolność lub prawo skarżącego, i w jaki sposób – zdaniem skarżącego – zostały naruszone;*

3) **uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie;**

4) **przedstawienie stanu faktycznego;**

5) **udokumentowanie daty doręczenia wyroku, decyzji lub innego rozstrzygnięcia, o których mowa w art. 77 ust. 1;**

6) **informację, czy od wyroku, decyzji lub innego rozstrzygnięcia, o których mowa w art. 77 ust. 1, został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia.**

Żaden z zacytowanych wyżej wymogów nie wskazuje na obowiązek uprawdopodobnienia czy wykazania przez skarżącego niekonstytucyjności przepisów. Ustawodawca racjonalnie bowiem zauważył, że o ile określenie kwestionowanego przepisu, wskazanie naruszonych wolności i praw oraz uzasadnienie zarzutu - pozostają w możliwościach przeciętnego zawodowego pełnomocnika, to już właściwa, dogłębna i nie budząca wątpliwości analiza skutków działania zaskarżonej normy prawnej może przekraczać możliwości pojedynczej osoby – nawet jeśli jest ona zawodowym pełnomocnikiem.

Zważyć należy, że ocena skutków działania normy prawnej (a więc także analiza w zakresie korelacji zaskarżonej normy prawnej Konstytucją) zastrzeżona została w ustawie do wyłącznej właściwości Trybunału Konstytucyjnego. To Trybunał bowiem składa się z panteonu osób zawodowo związanych ze stosowaniem prawa. To trybunał może dokonać prawidłowej oceny zaskarżonej normy prawnej (po zaczerpnięciu wskazanych w ustawie opinii Sejmu, prokuratura Generalnego i RPO) i to jak wskazuje Art. 190 ust. 5 Konstytucji w składzie wieloosobowym. Wywieść więc należy, że taka konstrukcja trybu procedowania nad skargą w połączeniu z gramatyczną treścią Art. 53 Ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym – wyklucza obowiązek udowodnienia czy uprawdopodobnienia zasadności skargi na etapie złożenia skargi.

Strona skarżąca, prozaicznie rzecz ujmując ma jedynie wskazać zaskarżony przepis, opisać dokładnie stan faktyczny i uzasadnić (nawet pobieżnie) swój pogląd dlaczego zaskarżony przepis w odczuciu strony narusza jej prawa i wolności konstytucyjne oraz w jaki sposób miało to miejsce.

Na marginesie podnieść należy, że wywód skargi konstytucyjnej w przedmiotowej sprawie nie jest prozaiczny. Wywód ten składa się z szeregu powołań do utrwalonych poglądów judykatury konstytucyjnej oraz cytuje orzeczenie Trybunału które było jedną z najtrafniejszych analiz obowiązków ustawodawcy w zakresie normy Art. 45 ust. 1 Konstytucji. Jak wskazuje się w doktrynie uzasadniając roszczenie w piśmie procesowym należy w miarę możliwości formułować treść pisma zwięźle i przejrzysto, unikając epatowania skomplikowanymi formułami tak, aby uniknąć przerostu formy nad treścią. Takie formułowanie pism procesowych wyraża także szacunek dla adresata pisma procesowego, którego wiedza prawnicza nie budzi przecież wątpliwości a więc nie trzeba tłumaczyć w pismach wszystkich istotnych zagadnień występujących w sprawie.

Z tych względów uzasadnienie skargi konstytucyjnej było zwięzłe aczkolwiek rzeczowe. Skarga wymieniała enumeratywnie konstytucyjne wolności lub prawa jakie zdaniem skarżącego zostały naruszone oraz uzasadnienie tego poglądu. Wnoszenie więc przez Prokuratora Generalnego o umorzenie postępowania w przedmiocie skargi konstytucyjnej obywatela zdaje się budzić zdumienie.

Wskazać nadto należy, że przedmiotowa kwestia wpływu braków formalnych na możliwość lub brak możliwości rozpoznania sprawy była już wielokrotnie przedmiotem rozważań judykatury. I tak przykładowo w Postanowieniu z dnia 3 listopada 2015 r. wskazał Sąd Okręgowy w Krakowie w sprawie pod Sygn. Akt II Cz 2508/15 iż „*zważył co następuje : pozew jako kwalifikowany rodzaj pisma procesowego powinien czynić zadość warunkom pisma procesowego (Art. 126 KPC) , nadto zawierać dokładne określone żądanie, a w sprawach o prawa majątkowe także oznaczenie wartości przedmiotu sporu, chyba że przedmiotem sprawy jest oznaczona kwota pieniężna oraz przytoczenie okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie, a w miarę potrzeby uzasadniających również*

właściwość sądu (Art. 187 KPC). Zgodnie z Art. 130 § 1 KPC jeżeli pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu w skutek niezachowania warunków formalnych lub jeżeli od pisma nie uiszczono należnej opłaty , przewodniczący wzywa stronę , pod rygorem zwrócenia pisma, do poprawienia, uzupełnienia, lub opłacenia go w terminie tygodniowym. Żądanie wypełnienia przez stronę wymogów formalnych pisma procesowego nie należy jednak do sfery uznaniowości przewodniczącego. **Obowiązek ten aktualizuje się wyłącznie wówczas, gdy wobec nie zachowania warunków formalnych, pismo procesowe nie może otrzymać prawidłowego biegu. Wezwanie do uzupełnienia braków formalnych jest zastrzeżone i ograniczone wyłącznie do takich braków, które faktycznie uniemożliwiają nadanie sprawie biegu. Tym samym wyłączona jest jakakolwiek dowolność**".

Podobnie Sąd Okręgowy w Katowicach w Postanowieniu z dnia 18 września 2019 r wydanym pod Sygn. Akt IX Pz 107 / 19 wskazał : *przepis Art. 373 KPC (i także przepis Art. 370 KPC) należy odczytywać łącznie z Art. 130 KPC. Odrzucenie apelacji z powodu nieuzupełnienia braków formalnych w wyznaczonym terminie dotyczy zatem tylko takich braków , które uniemożliwiają nadanie apelacji prawidłowego biegu (postanowienie SN z dnia 11 grudnia 2009 r. w sprawie II Uz 43/09 LEX nr 583825). Podzielając tą konstatację wskazać należy, że **dokładne i nie budzące wątpliwości określenie przedmiotu zaskarżenia (...) nie stanowiło przeszkody w nadaniu biegu sprawie.***

Reasumując Prokurator Generalny wskazuje na konieczność umorzenia postępowania z uwagi na wadliwość (lakoniczność) uzasadnienia skargi. Stanowiskiem tym w sposób zdumiewający **deprecjonuje orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego** który po wstępnym rozpoznaniu skargi w trybie Art. 60 ustawy o Trybunale – uznał skargę za dostatecznie uzasadnioną

Przypomnieć więc należy, że jak wskazuje się w ugruntowanej doktrynie i judykaturze tzw. „oczywista bezzasadność” powołana w Art. 61 ust.4 ustawy o Trybunale występuje jedynie wtedy gdy, jak przykładowo wskazał Sąd Apelacyjny w Katowicach w uzasadnieniu Wyroku z dnia 3 listopada 2009 r. Sygn. Akt I ACz 744/ 2009 - kiedy mamy do czynienia z sytuacją gdy **Oczywista bezzasadność roszczenia to zatem bezzasadność nie budząca jakichkolwiek wątpliwości co do tego, że roszczenie, z którym występuje powód, nie zasługuje na udzielenie mu ochrony prawnej, przy czym wniosek taki nasuwa się niezwłocznie po zaznajomieniu się z roszczeniem i jego podstawą faktyczną i prawną. Roszczenie może bowiem być oczywiście bezzasadne zarówno z przyczyn faktycznych (gdy wnioski wysnute przez stronę z powołanych przez nią okoliczności faktycznych są rażąco sprzeczne z zasadami logiki) bądź z przyczyn prawnych, gdy każdy prawnik bez głębszej analizy, z góry, może ocenić, że roszczenie nie może być uwzględnione (np. z powodu oczywistego braku dopuszczalności drogi sądowej)**

Jak wywiódł w dalszej części uzasadnienia Sad Apelacyjny o oczywistej bezzasadności **nie można mówić** gdy organ wydający orzeczenie w ramach wstępnej kontroli **doszedł do wniosku o oczywistej bezzasadności roszczenia (...) po przeprowadzeniu stosunkowo szerokiej analizy żądania powoda w kontekście okoliczności faktycznych wynikających ze sprawy (...) oraz w oparciu o poglądy Sądu Najwyższego zawarte w cytowanych w zaskarżonym postanowieniu orzeczeniach. Dokonując takiej analizy Sąd dokonał w istocie oceny żądania powoda bez merytorycznego rozpoznania sprawy, co jest niedopuszczalne na tym (wstępnym) etapie postępowania.**

W sprawie pod Sygn. Akt Sk 87 / 19 nie sposób dostrzec żadnych elementów „oczywistości” skoro uzasadnienie stanowiska Prokuratora Generalnego wymaga 11 stron uzasadnienia.